

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Raad van State (Țările de Jos) la 7 aprilie 2017 – X, Y/
Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie**

(Cauza C-180/17)

(2017/C 202/18)

Limba de procedură: neerlandeza

Instanța de trimitere

Raad van State

Părțile din procedura principală

Reclamanți: X, Y

Pârât: Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 13 din Directiva 2008/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală (JO L 348, p. 98, denumită în continuare „Directiva privind returnarea”) coroborat cu articolele 4 și 18, cu articolul 19 alineatul (2) și cu articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene trebuie interpretat în sensul că dreptul Uniunii prevede că un apel, în măsura în care este prevăzut de dreptul național în cadrul unei proceduri îndreptate împotriva unei măsuri care conține o decizie de returnare în sensul articolului 3 alineatul (4) din Directiva 2008/115/CE, trebuie să aibă un efect suspensiv automat atunci când resortisantul țării terțe susține că executarea deciziei de returnare implică un risc serios de încălcare a principiului nereturnării? Cu alte cuvinte, într-un asemenea caz va trebui să se suspende expulzarea resortisantului țării terțe până la expirarea termenului de introducere a apelului sau – în cazul în care s-a introdus apel – până la soluționarea acestuia, fără să fie necesar ca resortisantul țării terțe să formuleze o cerere separată în acest sens?
- 2) Articolul 46 din Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale (revizuire) (JO 2013, L 180, p. 60) coroborat cu articolele 4 și 18, cu articolul 19 alineatul (2) și cu articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene trebuie interpretat în sensul că dreptul Uniunii prevede că un apel, în măsura în care este prevăzut de dreptul național în cadrul unei proceduri referitoare la respingerea unei cereri de protecție internațională, trebuie să aibă un efect suspensiv automat? Cu alte cuvinte, într-un asemenea caz va trebui să se suspende expulzarea unui solicitant de azil până la expirarea termenului de introducere a apelului sau – în cazul în care s-a introdus apel – până la soluționarea acestuia, fără să fie necesar ca solicitantul de azil să formuleze o cerere separată în acest sens?
- 3) Pentru a exista un efect suspensiv automat în sensul menționat mai sus, prezintă relevanță aspectul dacă cererea de protecție internațională care a făcut obiectul acțiunii și al apelului a fost respinsă pentru unul dintre motivele prevăzute la articolul 46 alineatul (6) din Directiva 2013/32/UE?

Sau se aplică cerința în privința tuturor categoriilor de decizii în materie de azil menționate în această directivă?

Ordonanța președintelui Camerei a opta a Curții din 16 martie 2017 (cerere de decizie preliminară formulată de Vergabekammer Südbayern – Germania) – DUK Versorgungswerk eV, Gothaer Pensionskasse AG/BG Klinik für Berufskrankheiten Bad Reichenhall gGmbH, cu participarea: Versorgungsanstalt des Bundes und der Länder, VBG Verwaltungs-Berufsgenossenschaft

(Cauza C-212/16) ⁽¹⁾

(2017/C 202/19)

Limba de procedură: germana

Președintele Camerei a opta a dispus radierea cauzei.

⁽¹⁾ JO C 251, 11.7.2016.